

АНТ СКАЛАНДИС ПОСЛЕДНИЯТ СПРИНТЪОР

Превод от руски: А. Христова, 1987

chitanka.info

Игор Волжин, председател на Международния комитет по опазване на тунела на Демък и член на Световния координационен съвет, се събуди от странно, необяснимо поклащане — като че ли се намираше на голям океански кораб. „Сънувам ли?“ — помисли си Волжин, седна върху леглото и внимателно се послуша. Цареше пълна тишина и само над главата му полилеят се поклащаше леко. В щата нямаше сеизмична служба. Трябваше да се свърже с метеорологичния център.

Да, имаше земетресение, да, съвсем слабо — трета степен в епицентъра, на двеста километра от Зоната на тунела — да, уникално явление.

Волжин седеше притихнал на края на леглото и усещаше как тялото му се облива в студена лепкава пот. Тунелът бе строен без да се вземат под внимание антисеизмичните норми и това, че не се взриви, можеше да се приеме направо за чудо. Строго погледнато, чудо беше и това, че се бе запазил невредим цели три години.

Само преди три години почина Уйлям Раймънд Демък — бившият собственик на гигантските военни заводи на концерна „Демък къмпани“ — и на принадлежащата му забутана някъде далеч ферма откриха нещо толкова страшно, че отначало го приеха като шега. Демък спортуваше и на фермата си имаше покрита стометрова тартанова писта. Отвън зданието много приличаше на краварник. Дори местните жители го наричаха точно така. И ето че на другия ден след смъртта на Демък над входа на „краварника“ се появи голям ярък надпис: „Тунел на Уйлям Р. Демък“, а до вратата, в нещо като стенен гардероб дошлите да позяпат намериха магнетофон със запис и книга под названието „Инструкция“. Включиха магнетофона и той събщи следното:

„Обръщам се към цялото човечество. Аз, Уйлям Раймънд Демък — търговец на смърт и най-богатият човек на планетата.

Под този тунел лежи значителна част от моето състояние под формата на исторически, художествени и други ценности на обща сума осемнадесет милиарда долара. Но под този тунел лежи и ядрен заряд с мощност двеста и петдесет мегатона. И той ще се взриви, ако някой от вас влезе в тунела или се опита по някакъв начин да вземе ценностите. Той никога няма да се взриви от само себе си. Тунелът ще ви напомня вечно, че аз съм по-силен от вас. Но аз не само съм по-силен, аз съм и

по-великодушен. Давам ви един шанс. Моята бомба може да обезвреди човек, който ще пробяга разстоянието от началото до края на тунела за не повече от 8,20 секунди. Тунелът е дълъг точно сто метра. Прилагам инструкция.“

А в инструкцията (том от четиристотин страници) Демък освен указанията как да се изключи взривното устройство и какво не трябва да се прави, беше изложил и своите възгледи.

Обичал големия спорт. На младини се занимавал с лека атлетика, играл в отбора на университета, а на стари години беше станал голям запалняковец и често пъти отпущаше на харесалия му се спортист значителна материална помощ. Но за времето, когато Демък беше жив, в света се бяха изменили твърде много неща. Съвсем други ветрове духаха сега и над стадионите.

Световният здравен комитет с болшинство на гласовете прие закон за забрана на професионалния спорт. При това за професионалисти се смятаха не само онези, които, занимавайки се със спорт, натрупваха цели състояния, но изобщо всички, които бяха направили спортния резултат цел на живота си. В ХХІ век здравето беше най-ценно от всичко останало. С цифри и факти беше доказано, че спортните успехи през последните години са резултат не на използване на скритите възможности на човека, както по-рано, а на крайно вредната за здравето изкуствена стимулация на развитието на отделни органи и системи. Във всички видове спорт, където се отбелязваха рекорди, човекът вече бе достигнал границите. Но той продължи и по-нататък. Оттатък предела, в забранената от гледна точка на здравето зона. В борбата за рекорди се изобретяваха все нови, все по-варварски начини за „дострояване“ на човешкия организъм. Решиха да сложат край.

Методиките на тренировките бяха преразгледани основно. Използуването на стимулиращи препарати бе напълно забранено под заплахата за доживотна дисквалификация. Някои видове спорт бяха изобщо забранени като опасни. Други видове станаха само развлекателни. А спортът на майсторите, големият спорт, зрелищният спорт навлезе в епохата на игрите. Четирите олимпиади, състояли се след приемането на закона за спорта, преминаха при огромен успех и на всяка бяха поставяни рекорди: по броя на участниците, по броя на

зрителите, и по броя на игрите, включени в програмата — нали фантазията на човека е неизчерпаема.

Но все още оставаше и старият спорт, който, оказа се, има силни поддръжници. Един от тях беше и Демък. Отстранен от работа и лишен от заводите си, той използва всичките си сили, влияние и голяма част от капиталите си, за да получи специално разрешение няколко частни фирми да поддържат спортни клубове от стария тип. В тези клубове се постигаха абсолютно фантастични рекорди. С какви средства? — никой не питаше: в клубовете на Демък целта оправдаваше средствата. Разбира се, между клубовете и Световния здравен комитет съществуваше постоянна необявена война и по времето, когато Демък почина, в Стария свят вече нямаше професионални спортни клубове, а всички клубове от Новия свят се бяха обединили в един спортен център в Хюстън.

Демък виждаше накъде вървят нещата и не можеше да прости нанесената обида. Измисли отмъщението. Спасяването на планетата от последната чудовищна бомба той възложи на спринтьор, какъвто сред хората нямаше, но който сигурно би се намерил, ако човечеството тръгнаше и по-нататък по пътя на постигане на спортни резултати с цената на всякакви средства. 8,20 — това беше много точно изчислен резултат: недостижим, но почти. Нито един от живите спринтьори професионалисти не би рискувал да приеме, че ще го постигне, но по принцип, теоретично, случайно, при изключително стечение на обстоятелствата някой от тях би бил способен да покаже такова време. Демък искаше да покаже на хората колко много са загубили, отказвайки се от стария спорт.

На Земята не бяха взривявали бомба от двеста и петдесет мегатона и сега, след всеобщото и пълно разоръжаване, когато новото поколение не познаваше заплахата от война, би било твърде обидно върху тялото на планетата да се оставя такава рана.

Мерки бяха взети незабавно. Не минаха и десет часа от първия звънец в службата за безопасност на щата и фермата вече бе заградена, всички пътища към нея — затворени, а шефът на Интернационалната служба по безопасност и председателят на Световния комитет по контрола лично пристигнаха на мястото. В процеса на разследването бе установено, че наистина в заводите на Демък някога е било

изготвено и незаприходено известно количество ядрен взрив, но да изяснят колко, кой, кога го е транспортирал до фермата, не успяха.

Така се появи Зоната на тунела — кръг с радиус сто километра. Веднъж на всеки шест месеца в Зоната пристигаше комисия начело с най-големия специалист по ядрено оръжие, бившият генерал Джонатан Брайт. Експертите преценяваха състоянието на тунела, дискутираха за възможните методи за изключване на автоматиката, предлагаха нови системи за охрана, обсъждаха плановете за по-нататъшните си действия. И на всяко заседание отново и отново се повдигаше дотегналият им вече въпрос: да взривят тунела или да чакат, докато измислят нещо ново. Имаше и други въпроси. Дали Демък беше оценил честно скритите под тунела ценности. И дали изобщо там имаше ценности? Ами ако това бе просто една лоша шега? А директорът на Международния институт по кибернетика Диего Корвалес предположи, че дори не е лоша шега, защото под тунела няма никаква бомба. Но и това не можеше да се провери, тъй като засега все още нямаше открити методи за сондиране, които да не бяха упоменати в Инструкцията.

Но ето че се случи. И както винаги съвсем не онова, което можеше да се очаква. Земетресението стана по време на поредната визита на експертната комисия в Зоната. Цялата комисия беше тук, в хотела при Комитета по опазването.

Изведнъж на Волжин му се стори, че седи върху бомбата, а до ръката му е пружината на взривното устройство. Достатъчно е само да помръдне леко и двеста и петдесетте мегатона ядрен взрив ще вдигнат във въздуха милиони тонове земя. С мъка си наложи да протегне ръка и да набере номера на Джонатан Брайт. Брайт не спеше. Беше в сако и с връзка — или още не бе легнал, или се беше вече облякъл. Второто бе напълно възможно. Брайт, стар армейски вълк, бе привикнал да се облича мълниеносно.

— Какво ще правим, Джони? — попита Волжин.

Брайт не отговори.

— Как мислиш — каза той, — дали ще има още трусове?

— Какво да ти кажа, земетресението там е събитие с почти нулева вероятност, следователно повторението му е още по-малко вероятно. От друга страна, щом събитие с нулева вероятност се е случило, може да настъпи и второ.

Брайт обмисли чутото и каза:

— Не ти ли се струва, че логиката е гадно нещо?

— Тунелът е гадно нещо, а не логиката. Какво ще правим?

— Ще звъним в Хюстън.

— Значи и ти смяташ същото?

— Да — каза Брайт, — нямаме друг избор.

И екранът угасна.

„Дявол да го вземе — помисли си Волжин, — не намерих време да прегледам този запис. Дали да звънна отново на Брайт? Не, по-добре ще позвъня при нас, в Комитета“.

Направи поръчка. И докато екранът тихо блещукаше, очаквайки предаването, Волжин си спомни как Брайт, дълбоко възмутен и без да подбира изразите, разказваше за срещата си с Боб Джонсън.

Светна надпис „Внимание!“, после се появи датата, времето и номера на записа.

Джонсън влезе наперено, затвори вратата с крак и небрежно подхвърли:

— Salud, camarada!

Беше роден в Порто Рико и в детството си бе говорил повече на испански, отколкото на английски. А camarada — защото работниците от интерслужбите, интеркомитетите и интеркомисиите често наричаха на шега интербригадисти.

Брайт реагира спокойно:

— Добър ден, Боб. Ще успеете ли да ни помогнете?

— Разбира се.

— Абсолютно уверени ли сте в това?

— Е, стопроцентова гаранция искайте от дядо господ, а аз ви обещавам деветдесет и девет. Стига ли ви?

— Все пак един процент не сте сигурен в себе си, така ли?

— В себе си съм сигурен сто процента. Но един процент не съм сигурен в обстоятелствата. Всичко може да се случи. Да кажем земетресение, наводнение, метеорит. Ясно ли ви е?

„Тогава Джонсън се е шегувал — помисли си Волжин, — а земетресение наистина стана.“

— Е, отсъствието на метеорити все някак ще ви осигурим — каза Брайт. — И все пак, защо сте толкова уверен, Боб? Вие имате най-

добър резултат 9,52, т.е. 8,52 с летящ старт, а Инструкцията изисква 8,20.

— Брайт, с дилетантските си познания в спорта по-добре да не разсъждавате за такива неща. Благодаря ви, че не забравихте за стартовото ускорение и извадихте една секунда — други и това не правят. Но първо, при мен с моите дълги крака разликата между резултатите от място и с летящ старт е 1,10–1,15, второ, има маса начини резултатът да се подобри, а у нас, професионалистите, има неписан закон: никога да не нарушаваме едновременно повече от едно, е, максимум две правила. Така че всички мои рекорди са постигнати или благодарение на „пружинни шпайкове“, или благодарение на „анаболити“, или на „експрес-допинг“, или на „тласкаща пътечка“. Но ефектите се сумират, ако се използват всички едновременно. Най-сетне, има средства, които действуват изобщо само веднъж. И средства, влиянието върху организма на които е слабо изучено... Да, съществува още анизотропното бягане на Овчарников-Вайнек. Оказа се, впрочем, че аз не съм способен за него, но при цялата си природна бездарност усвоих „финалния плонж“. Това е!

Брайт беше направо слисан от обилието на информация. Сега вече, три години след този разговор, той знаеше наизуст всички допинги, всички най-съвременни технически средства и можеше дори на сън да назове, без да се замисля, десетте най-добри спринтьори на света за всички времена. А тогава главата му се завъртя и той си представи изведнъж как този момък изминава стоте метра за пет секунди. „Повярвах в него“ — призна си Брайт на Волжин.

— И колко искате да получите? — попита Брайт.

— Девет милиарда долара.

— Колко?! — бившият генерал буквално зина.

— Само петдесет процента от общата стойност. Друг би поискал деветдесет или всичките сто. Та ценностите ще извадя аз, а вие само ще ми асистирате. Освен това аз ще ликвидирам опасността. А колко ще ви струва охраната? А?

— Не — каза Брайт, — не сме съгласни при такива условия.

— А пък при други условия не съм съгласен аз. — Боб стана. — Имайте пред вид, Брайт, че аз ще мога да живея без вас, а вие без мен — едва ли. Друг спринтьор няма да намерите. Друг спринтьор просто

няма. Нито в Русия, нито в Германия, нито в Китай. Аз съм последният спринтьор на отиващия си свят.

После ослепително се усмихна с белите си зъби, сякаш изведнъж в тъмното светна лампа-светкавица и добави с възхитителна небрежност:

— Salud, camarada! Потрябвам ли ви — позвънете ми.

„Да — помисли си Волжин. — Брайт не се държа много сериозно с «последния спринтьор на отиващия си свят». Но май че Джонсън не е от обидчивите. На него му трябва пари. Интересно, защо ли са му? Е, добре. Ще заплатим на Джонсън — той ще спаси ценностите. Или ще загине. Едно е ясно: той не е мошеник. Самоубиец, маниак, но не и мошеник. А ако под тунела няма ценности или бомби, или въобще няма нищо — как тогава ще се разплащаме?“

Боб Джонсън седеше в шезлонга, завит в одеяло, макар че денят беше топъл, краката му, прекалено дълги, бяха опънати, сложените върху тях барокамери бяха включени към помпа и от нея излизаше проводник към вертолета. Боб бе захапал гумен мундщук, както аквалангистите и дишаше смес от бутилка. До него, съсредоточено гледайки секундомера, стоеше червенокосият и зеленоок Оливър Прентис — треньор-масажист на великия спринтьор. От другата страна на шезлонга над куфарче с шишенца свещенодействуваше нисичък дебел негър, толкова черен на фона на белия си халат, че изглеждаше по-черен от Джонсън.

— Вкарвам експрес-допинга — обяви той.

Джонсън измъкна изпод одеялото дясната си ръка за инжекцията, с лявата извади мундщука от устата си и погледна приближилия се Волжин.

— О, здравей, Игор!

— Здравей, Боб. Какво е това на краката ти?

— Локално отрицателно налягане — сериозно отговори Боб.

— Не, Боб, това виждам и аз, питам те за шпайковете.

— Нито е „Адидас“, нито е „Пума“, нито е „Кимри“ — усмихна се Джонсън. — Специална поръчка. Отгоре — синтетичен пух — тъничката яркожълта обвивка плътно прилепваше към краката на Джонсън — а отдолу — руберит с пластмасови пружинни шпайкове —

подметката бе черна, неочаквано дебела и в предната си част с нагъсто разположени шипове. — Руберитът унищожаваше механичните въздействия. Когато бягам, имам чувството, че върху краката си нямам нищо, и че шиповете растат направо от подметката.

— Вкарвам общия стимулатор — съобщи дребосъкът.

Застаналата до тях млада и красива Елза Гудинис, председател на комисията по спорта при Световния здравен комитет, се намръщи, като гледаше спринцовката с допинга, и Волжин си помисли, че присъствието ѝ тук е някак неуместно.

— Буенос диас, сенъора — каза той. — По какъв повод?

— Като пълномощен представител на Световния здравен комитет трябва да бъда свидетел на това най-чудовищно през последните години нарушение на закона — с достойнство каза Елза. — Или вие мислите, че след днешния ден нашият Комитет ще гледа през пръсти на всички шмекерии на професионалистите? Не, сенъор Волжин! Аз знам, на вас винаги не ви е достигала твърдост в отношенията с тях, но днес песенчицата им е изпята, професионалистите вече няма да бъдат извън контрола на Световния здравен комитет. Впрочем, чухте ли, че Центърът за спорт в Хюстън скоро ще бъде затворен?

— Нима? Мислите ли, че ще успеете?

— Можете да смятате, че вече сме успели. Решава се въпросът за приемането на нов закон за спорта. Още по-строг.

— Загряване! — чу се гласът на Прентис.

— Не — възрази Джонсън. — Ще поседя още две минути.

Прентис беше свикнал с такива поправки. Разбира се, Боб по-добре знае.

— Игор, — предложи Боб. — Хайде да поиграем, както вчера.

— Хайде.

— Монтгомъри — каза Боб.

— Салников — отвърна Волжин.

Тази игра те бяха измислили предния ден, когато се срещнаха в Комитета по охраната и почти веднага намериха общ език. Изясни се, че Боб говори руски. („Мечтаех да работя като разузнавач и го научих, а сега разузнавачите не са нужни никому, но пък руският ми е добре дошъл“.) И разговаряйки на руски, те разбраха, че и двамата познават и обичат спорта и се прекланят пред едни и същи кумири, и че техните

кумири бяха не отчаяните професионалисти от последните години, чиито рекорди създаваше варварската спортна наука, а онези истински герои на спорта, които още не познаваха точното пресмятане и прахосваха здравето си удивително нерационално.

Волжин беше момче, а Джонсън още не е бил роден, когато техните кумири завършваха своя спортен път, но Волжин помнеше и препълнените трибуни на Лужники в дните на съревнованията, и тренировките на знаменитите лекоатлети, на които той търчеше да позяпа; а Джонсън, попаднал в Хюстън на петнадесет години, прекарваше цели часове в Музея на спортната слава, гледайки стари филми от Олимпиади и големи шампионати и знаеше стария спорт не по-зле от Волжин, дори по-добре, защото го познаваше отвътре.

Сега Боб заяви, че САЩ са първата спортна държава в света. Волжин не се съгласи. И се започна. Подхвърляха си големи имена, вкарвайки се понякога един друг в задънена улица.

— Джо Луис — каза Боб.

— Лагутин — отговори Игор.

— Касиус Клей.

— Горстков.

— Не е същото! Джо Фрейзър.

— Лемешев. Добре, Боб, ти спечели този рунд.

От мрачната група на експертите се отдели Алвар Густафсон, също член на Световния Координационен Съвет, и като приближи до Волжин, каза:

— Бьорн Борг.

Волжин се замисли и Джонсън го изпревари:

— Джон Макенроу.

— Зверев — спомни си най-сетне Волжин и решително обяви:

— Вячеслав Веденин.

— Томас Васберг — незабавно отвърна Густафсон.

А Джонсън скромно отбеляза:

— Пропущам.

Изведнъж той стана. Отметна одеялото и разтърси отпуснатите си мускули. Прентис му показа секундомера и като натисна копчето, го прибра в джоба си. Дребосъкът-асистент отдели барокамерите и великият спринтьор бавно тръгна към пистата, пристъпвайки с дългите си като на щраус крака, под лъскавата черна кожа на които

красиво мърдаха тренираните мускули. Спря край бялата линия на старта, прекарана на шестнадесет ярда от входа в тунела и започна да загрява. Когато свърши отново седна в шезлонга, зави се с одеялото и Прентис и дребосъкът започнаха яростно да масажират мускулите на краката му.

Отново приближи Густафсон.

— Ингемар Стенмарк — каза той.

— Братя Мер — отвърна Боб.

— Жиров — каза Волжин и добави: — Вижте какво, време е да минем към леката атлетика. Брумел.

— Дюма — каза Боб.

— Не е същото.

— Добре. Бийнъм.

— Санеев.

— Моузис.

— Седих.

— Ортър.

— Бикова. Костадинова.

— Ешфорд.

— Кондратиева.

— Оуенс, Мактайр, Хайнс, Смит, Келвин Смит, Летни, Кинг...

— Спри, Боб — каза Прентис. — Инжектирам суперекспрес.

Суперекспрес-допингът Прентис инжектираше лично, като не се доверяваше никому. Той с настървение измъкна иглата и бодна с нея един балон с газ.

„Да е на добро“ — помисли си Волжин.

После срещна погледа на Джонсън, трепна и дори настръхна, защото изведнъж му стана страшно. Зениците на Боб се свиха, превърнаха се в точки, сякаш гледаше в ярка лампа, а ирисът се изцъкли и помътня.

— Време е, господа — каза най-сетне Прентис.

Джонсън, без дори да се повдигне в шезлонга, отпуснато протегна дългата си черна ръка с тънки пръсти и присъстващите я стиснаха.

— Да ти върви по вода — каза Волжин на руски, като задържа безволевата длан на Боб в ръката си.

— По дяволите — отвърна Боб и с усилие разтегна устни в усмивка.

А когато, прилепил лице до илюминатора на вертолета, Волжин видя долу малката черна точка на края на червената тартанова писта, изведнъж го обхвана мъчително чувство. Дори това, че Джонсън излезе сам срещу тунела, се струваше на Волжин победа на доброто над злото. Но той преживяваше ужасно и не толкова за успеха на работата, колкото за самия Джонсън, сякаш изведнъж той му бе станал близък и обичан човек.

На безопасно разстояние от Зоната, сред полето, където бяха кацнали вертолетите, имаше приготвена палатка и в нея два екрана. На единия се виждаше Джонсън.

Ето, той стана, отметна одеялото, дръпна ципа на панталоните по цялата им дължина и те паднаха. Джонсън започна да подскача, без да забелязва, че ги тъпче и ги разкъсва с шиповете на обувките. Всички видяха как мускулите му се издуха, а очите му заблестяха с луд блясък. Постоя така, позаклати се на върховете на пръстите, вдигайки и спущайки ръцете си, а после се чу силен глас: „На старт!“ и в палатката настана тишина.

Джонсън се приготвяше бавно, изхвърляше нагоре краката си и ги тръскаше, внимателно избираше опорната точка за всяка стъпка, точно преместваше пръстите на ръцете си, сякаш търсеше най-приятното за пипане място върху тартана. После замря, погледна в чернотата на тунела, който беше само на шестнадесет ярда от него, наведе глава и се отпусна в очакване на втората команда.

— Внимание! — чу се по магнетофона и хората в палатката престанаха да дишат.

Волжин забеляза как челото на Брайт заблестя от пот, как главният експерт по автоматика Тохиро Мацуоки нервно започна да наглася очилата си, като ту ги смъкваше надолу, ту пак ги вдигаше, как Густафсон яростно триеше брадичката си.

Изтрещя изстрел.

И Джонсън се втурна. Зрелището беше изключително. Волжин дори не си представяше, че някаква си секунда разлика от обичайните резултати на спринтьорите от миналите години може да даде такъв потресаващ ефект — черните крака на Джонсън се мяркаха, от тях очите се премрежваха.

А после той изведнъж стъпи накриво. Волжин замижа. Густафсон извика, сякаш някой го бе ударил, Мацуоки изгърва очилата си и мъчително се взираше в екрана. Яката на ризата на Брайт се измокри цяла. Елза Гудинис припадна.

А Джонсън отново бягаше. Джонсън летеше по тартана с красивите си силни и стройни крака. И дори изглеждаше, че той увеличава скоростта, стремително и неотклонно. А какво направи на финиша, никой не разбра. Сигурно онзи прочут финален плонж, защото това напомняше най-вече на лошо слепен филм с пропуснати кадри и на току-що лудо въртящото се табло на секундомера замряха цифрите 8,18.

И когато Джонсън вече изключваше автоматиката в пълно съответствие с Инструкцията, хората в палатката все още стояха, без да имат сили да се мръднат от мястото си и да кажат дори една дума.

Видеофонът в кабинета на Волжин не млъкваше за миг. Комитетът по опазване на Зоната на тунела временно бе превърнат в комитет за ликвидирането ѝ и за реализирането на ценностите, затова председателят имаше много работа. Но кой знае защо през цялото време му звъняха съвсем не по работа. Отначало позвъни дъщеря му. Заруменяла след тениса, тя беше облечена в бяла фланелка и все още държеше ракетата в ръка.

— Татенце! — завика тя. — Днес Джонсън ще обядва у нас! Чуваш ли ме? Когато вчера бяхме в хотела, го поканих и той веднага се съгласи. Ти беше вече заминал.

— Каза ли на майка си? — попита Волжин.

— Да. Слушай, татенце. Джонсън ми каза за какво му са деветте милиарда. Той има намерение да създаде спортни центрове, подобни на този в Хюстън из целия свят. Представяш ли си каква подкрепа ще получи той сега из цялата планета след своя подвиг?!

— Чакай, Галя — спря Волжин дъщеря си. — Сериозно ли говориш?

— Е, — пообърка се дъщеря му — ако и той ми е приказвал сериозно...

— Добре, после сам ще те потърся.

„Трябва да се свържа с Клод Дюкерк“ — помисли си Волжин.

Клод Дюкерк беше председател на Международния комитет по контрола. Но не успя да позвъни. Видеофонът отново даде сигнал и на екрана се появи Елза Гудинис.

— Добро утро, сеньор Волжин. Можете да ни поздравите. На днешното заседание на Съвета проектът за директивите на Световния Здравен Комитет за пълна забрана на професионалния спорт ще добие силата на международен закон. За петдесет години. Докато не израсне поколение, освободено от лошото наследство. — Елза обичаше да говори приповдигнато. — Аз вече зная мнението на повечето от членовете на Съвета. Така че от днес нито един милионер няма да може да финансира спортни клубове от стария образец.

„А милиардерът?“ — едва ли не я попита Волжин и изведнъж усети, че му прилошава.

— Извинете, сеньора — каза той. — Нещо не ми е добре. Ще ви се обадя по късно.

— Не ви е добре? Това е по моята част! — Елза беше в отлично настроение.

— Извинете, сеньора, но струва ми се, че случаят е друг.

И изключи. Постоя малко, като се опитваше да събере мислите си, а после, под акомпанимента на звънеца, на екрана се появи лицето на жена му. Интересуваше се как да приемат Джонсън, кого още да повика, да покани ли журналисти. Оплака се, че времето е съвсем кратко и попита не се ли страхува за Галя, не се ли е увлякла твърде много по този съмнителен герой. Волжин отговаряше съвсем не на място и накрая се извини, обещавайки да позвъни по-късно сам.

Следващият бе Брайт.

— Чуй само какво ще ти кажа. Ще се шашнеш! Сигурно си мислиш, че шегата на Корвалес се е потвърдила и под тунела няма нищо. Слушай тогава: там имаше не двеста и петдесет, а петстотин мегатона.

— Колко? — тъпо попита Волжин.

— Петстотин.

— Добре е.

— „Добре е!“ — обиди се Брайт. — Та това дявол знае какво е?

— Слушай, Джони — каза Волжин, — вие толкова често ми звъните и всички говорите на различни езици. Аз вече не мога да съобразя нищо. Сам ще ти позвъня. По-късно. Нали?

Брайт изчезна, а вместо него, колкото и странно да бе, защото май че и звънецът не звънна — на екрана се появи Джонсън.

— Игор, — каза той — искаш ли да ти подаря девет милиарда долара? Тук в стаята си случайно намерих излишни девет милиарда. Не са ли ти нужни?

Джонсън говореше на английски и това беше много странно.

— Боб, какви ги приказваш? — попита Волжин.

Джонсън изсипа поток от трудно преводими испански ругатни и в тази словесна помия ясно се различаваха само три имена: Исус Христос, дева Мария и Елза Гудинис.

После той внезапно спря и издекламира на руски:

*По нашите мускули има пот и кръв
Но пък резултатът е висок!
А финалът ще бъде като изстрел в челото,
Но всичко ще се повтори отново!*

*По нашите мускули има пот и кръв
Но пък резултатът е висок!
А финалът ще бъде като изстрел в челото,
Но всичко ще се повтори отново!*

Това бяха стихове от Джеймс Тайлър, преведени от самия Волжин и той никога не би помислил, че могат да звучат така, както звучаха сега.

— Знаеш ли, Игор, какво исках да кажа на всички тях довечера, когато седнат пред екраните на своите стерео-сандъци и се опулят срещу мен? — Боб се изкашли и изведнъж закрещя като на митинг:

— Аз! Последният спринтьор на отиващия си свят! Призовавам всички, които още не са потънали окончателно в дребни грижи за здравето и благополучието си: спасете спорта! Спортът умира, но той безумно иска да живее. Започнете всичко отначало. Още не е късно. На всеки от вас, който поиска да стане истински професионален спортист, аз, Робърт Джонсън, ще плащам пари и ще ви науча как трябва да отдавате на спорта всичко от себе си, без остатък. Спортът не признава компромиси. В спорта трябва да се разтвориш. И тогава той ще

награди щедро твоята преданост. Аз, Робърт Джонсън, призовавам всички да създават нови, истински спортни клубове! Аз, Робърт Джонсън, ще финансирам тези клубове! Съдбата на спорта е в ръцете ви, хора на планетата! Спасете спорта! Заради красотата, заради силата, заради отчаяния дух на борбата, заради щастието — най-голямото в света щастие от преодоляването на границите — спасете спорта! Към това ви призовавам аз, последният спринтьор на отиващия си свят.

А сега, Игор, няма да им кажа нищо. Нищо! И така, нужни ли са ти девет милиарда или да ги хвърля?

— Не, Боб — каза Волжин, — тези пари не са ми нужни.

— Добре — каза Джонсън. — Хайде тогава да поиграем.

— Хайде — съгласи се Волжин.

— Еспозито — каза Джонсън.

— Бобров. Гретцки.

— Харламов.

— Пегги Флеминг — внезапно скокна Джонсън.

— Водорезова.

— Не е същото.

— Добре. Роднина.

— Бабилония.

— Не, не, не е същото!

— Хамилтън.

— Фадеев.

— Таулер-Форд.

— Пахомова-Горшков.

— Добре — каза Джонсън и отново скочи: — Джон Томас.

— Владимир Яценко.

— Боб Джонсън.

— Кой?

— Боб Джонсън.

„И какво искаш да кажа аз“ — помисли си Волжин.

— Не мълчи, Игор — каза Джонсън.

— Нямам кого да посоча — гласът на Волжин бе глух.

— Тогава вземи деветте милиарда.

— Не — каза Волжин.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.